

Hoa thược dược trong nỗi nhớ chiều xuân

LÊ ĐỨC DƯƠNG

Trong “mảnh vườn nhỏ” trên sân thượng nhà tôi đến giờ này vẫn còn một chậu cây làm bằng đất nung dù bị rêu xanh vì mưa nắng nhưng tôi vẫn giữ gìn. Cái chậu đất này đã gần 30 năm, đó chính là chậu thược dược một người bạn của gia đình tôi ở Bình Kiến, Tuy Hòa tết năm xưa đem tặng. Mùa xuân khi đó - những năm của thập kỷ 80 - rất đơn sơ, vất vả, và chính bông thược dược đó đem lại hình ảnh rực rỡ, tươi tắn.

Cùng với mai, cúc, mận đình hồng, thược dược có thời vượt lên trở thành hình ảnh về Tết xưa, bởi lẽ hoa thược dược có đủ màu mà nhiều loài hoa không có được: đỏ thắm, hồng phớt, tím, cà rốt, trắng, vàng; trong mỗi bông cũng pha trộn màu lẫn nhau rất rực rỡ, đài hoa lớp lớp vươn ra những cánh hoa hình búp tay em bé, cảm giác khi nhìn vào bông hoa như thấy nó tuôn chảy ra những cánh hoa như kỹ xảo 3D trên máy tính sau này.

Tôi vẫn nhớ những cái Tết xưa, khi xem ti vi trắng đen thấy hình chùm hoa thược dược rung rinh trên màn ảnh lúc xen cảnh là thấy lòng xôn xao như tiếng pháo dân gian lết tét bên thêm nhà. Khi đó làm gì có mai thê, mai bon sai hay bạt ngàn hoa cúc vàng ngát cả trời xuân như hôm nay, chợ hoa Tết chỉ là những vật hoa bé nhỏ trước cổng chợ hay ở góc đường nào đó có vài chậu bán cho vui, nhà nào khá giả mới có chậu hoa thược dược góc nhà.

Đã có mùa xuân tôi đi tới làng hoa Ngọc Hà, bên hồ nước long lanh đầy nước có những luống hoa thược dược chao nghiêng theo những cơn gió cùng mưa phùn xuân. Trời càng lạnh, mưa càng rơi, hoa càng tươi thắm. Người Hà Nội không chơi chậu mà mua cành hoa cắm lọ ở góc phòng cùng các loại hoa khác. Có lẽ không ở đâu chơi hoa sành điệu và có chất văn như người Hà Nội, nếu như hoa đào chúm chím như nụ cười của người thiếu nữ trước thêm xuân thì hoa thược dược là khuôn mặt người viên mãn hồn nhiên rạng rỡ về mùa xuân của mình.

Sau nhiều năm rực sắc cùng với mùa xuân, hoa thược dược bị quên lãng, trở về ký ức xa để nhường cho những loài hoa cao sang của mùa xuân mới, của những con người thời đại mới. Cũng phải thôi, đài các, quý phái như hoa thủy tiên xưa cũng chịu nhạt nhòa nữa là thược dược. Tuy nhiên, hình như giữa cái chói chang bạt ngàn của hoa cúc, hoa mai, hoa lys, kể cả hoa đào thì hình như có rất nhiều người vẫn khắc khoải nhớ về chậu thược dược năm xưa của mình, dù có lúc chỉ thoáng qua trong suy cảm nhưng vẫn nhớ và đành thả vào cơn gió se se vào bầu trời chiều xuân.

Nhưng rồi cũng như những gì đã có cùng với mùa xuân thì nhất định trở lại, hoa thược dược lại bùng sắc về. Giữa vườn hoa xuân vàng rực cúc, tôi vẫn nhìn thấy màu thược dược ngày xưa, tôi đã ngắt mầm lá về trong tay đưa lên mũi thưởng thức cái hương hăng hăng mát lạnh của nó. Đúng rồi. Hoa thược dược không có hương nhưng mùi thân lá giòn nước của nó thì thật ấn tượng. Thược dược vẫn đủ màu như xưa trên một chậu hoa cho ta mãi nguyện....

Có chậu thược dược trước thêm cùng với chậu vạn thọ, tôi hiểu rằng tâm hồn của mình vẫn nhớ về miền quê xưa, nơi đó là mùa xuân mãi mãi của mình.

□ L.Đ.D

Đặng Quỳnh

Hoài niệm phố

Phố nhẹ tênh bước chân tình nhân
Giữa đêm và trăng
Gió và hương
Em nhìn thật chậm
Anh nhặt đầy tay
Mùi hoa sữa trên vỉa hè
Mùi hoa sữa ai đó để quên
Từ mỗi tình ngày xưa
Không nở khép
Anh nổi với em dang dở của người
Bằng tình yêu mang trên mình
Tình yêu cứ đến tự nhiên
Như một món quà trời đất ban tặng
Riêng em.

□ Đ.Q

Ngô Thị Thục Trang

Đâu đã là của em

Đâu đã là của em
Bước chân anh hối hả
Tiếng vòng xe thân quen
Chiều chiều về ngang ngõ

Đâu đã là của em
Ánh mắt anh đắm thắm
Giọng cười miễn gió nắng
Ấm nồng trong đêm sâu

Đâu đã là của em
Kỷ niệm... thời hoa đỏ
Bài thơ nào dang dở
Anh viết chiều mưa rơi

Anh chỉ là của em
Giấc mơ thời con gái
Đi hết một nỗi đau
Vẫn chưa là từng trải

Những gì thương yêu ấy
Bao giờ là của em?

□ N.T.T.T